

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **E. P.**, bytem S., L., zastoupené Mgr. Veronikou Zelenkovou, advokátkou se sídlem Seifertova 455/17, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení J. N. a H. N., obou bytem S., L., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, sp. zn. SZ 140343/2012/KUSK REG/AB, č. j. 152092/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u zdejšího soudu dne 8. 1. 2013, domáhala společně s panem J. K. (dále jen „otec žalobkyně“), zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, sp. zn. SZ 140343/2012/KUSK REG/AB, č. j. 152092/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 7. 2012, č. j. SÚ/38461/12/Fia, sp. zn. SÚ/9545/2010/Fia, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil změnu stavby rodinného domu č. p. na pozemku st. p. v k. ú. Lysá nad Labem v obci Lysá nad Labem.

V žalobě žalobkyně a otec žalobkyně uvedli, že napadené rozhodnutí, včetně postupu, který mu předcházela, považují za nezákonné. Rozhodnutím stavebního úřadu jsou přímo dotčeni, neboť jim změna stavby ztěžuje užívání jejich nemovitosti. Žalovaný potvrdil

nesprávný právní názor stavebního úřadu spočívající v nesprávném výkladu právních předpisů upravujících umístování staveb. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) vylučuje, aby se ve stavbě přiléhající na hranici sousedního pozemku nacházely jakékoliv stavební otvory. O to více je pak vyloučeno, aby zde byla terasa a odkrytá střecha sloužící jako terasa, která zásadně ruší soukromí vlastníků sousedních nemovitostí, když půdorysná hranice přístavby je na západní straně přilehlá k sousedním pozemkům a terasa představuje otvor po celé délce přístavby. Smyslem právní normy, která vylučuje umístování stavebních otvorů na hranici sousedního pozemku, je ochrana soukromí vlastníka sousední nemovitosti a eliminace možných imisí. Ani terasa se stěnou z makrolonu nemůže být dodatečně povolena, neboť konformní výklad § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. takové umístění vylučuje. Pokud jde o úpravu části terasy na „zelenou střechu“, tato podle nich představuje faktické prodloužení stávající terasy, ovšem bez clony, takže dochází k absolutní ztrátě soukromí žalobců, když při obhospodařování zahrady umístěné na této ploše tráví stavebníci v letních měsících i několik hodin denně. Stavební úřad se vypořádal rozporně s námitkou ohledně obtěžování hlukem, nahlížení na pozemek a zastínění místnosti ve spodní části jejich domu v důsledku clony z makrolonu. Stejně tak se stavební úřad a žalovaný nevypořádali ani s námitkou, že otec žalobkyně se změnou na „zelenou střechu“ nikdy nesouhlasil, a v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závěr žalovaného o dobré víře stavebníků, která má odůvodnit přiměřenost imisí, může jen těžko obstát za situace, kdy nepovolená změna části terasy na „zelenou střechu“ byla provedena již v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby. Dále žalobkyně a otec žalobkyně namítli, že se stavební úřad ani žalovaný v rozporu s § 111 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), nezabývali posouzením souladu nepovolených změn stavby s územně plánovací dokumentací a v tomto směru jsou tedy obě rozhodnutí nepřezkoumatelná. Z celého řízení je patrná snaha stavbu povolit za každou cenu, přestože stavebníci sami nebyli schopni po dobu téměř pěti let předložit řádnou projektovou dokumentaci. Žalovaný bagatelizoval opětovné rozpory několikrát opravené projektové dokumentace se skutečně naměřeným stavem prodloužení přístavby, jakož i nedostatky v dokladové části, kdy nebylo předloženo aktualizované požární bezpečnostní řešení a nové stanovisko dotčeného orgánu. Žalovaný se dále povrchně vypořádal s námitkou, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentuje stanovení podmínek pro dokončení stavby. Z vyjádření žalobkyně a otce žalobkyně založených ve spise vyplývá, že s provedením prací na části stavby, která je předmětem v té době neukončeného řízení o dodatečném povolení, nesouhlasili. Oplechování dělicí zdi bylo provedeno z důvodu, aby nedocházelo k podmáčení dělicí zdi vodou tekoucí z terasy, přičemž stavebně technické řešení umožňující stékání vody z terasy na dělicí zeď je v rozporu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 500/2006 Sb. (správně zřejmě myšleno č. 501/2006 Sb.). Žalovaný nedostál povinností odvolacího orgánu, neboť se ztotožnil s nezákonným výkladem vyhlášky č. 501/2006 Sb., potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, ačkoliv tento nezjistil skutečný stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí a rozhodnutí postavil na zjištěních, která jsou se skutečným stavem v rozporu, a ačkoliv se stavební úřad nevypořádal se všemi námitkami.

Žalovaný ve svém vyjádření stručně rekapituloval průběh předcházejícího správního řízení včetně řízení o odvolání. Mimo jiné uvedl, že k žádosti o dodatečné povolení stavby stavebníci předložili projektovou dokumentaci, která nesplňovala ustanovení § 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v původním znění. Stavebníci upravili a doplnili projektovou dokumentaci a předložili ji stavebnímu úřadu. Žalobci byli již v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2009 seznámeni se skutečností, že změna předmětné stavby je znázorněna ve výkrese č. 4, půdorys 1. patra, datum vyhotovení 9/2007, která obsahuje pod položkou č. 109 terasu a pod položkou č. 110 zelenou střechu. V části prodloužení je

navržena zelená střecha. Uvedená změna vyhovuje § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože se jedná o nepochozí plochu rodinného domu. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jeho vydání předcházelo, v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobci jako odvolací důvod nenamítali rozpor stavby s územně plánovací dokumentací ani nenamítali, že odůvodnění rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Žalovaný se zabýval všemi odvolacími důvody, a posoudil odvolání v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a své úvahy uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Na závěr svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobkyně a otec žalobkyně ve své replice vyjádřili nesouhlas s názorem žalovaného, že se v případě „zelené střechy“ jedná o nepochozí plochu. Odkázali přitom na českou technickou normu ČSN 73 1901, která podle nich neupravuje pojem pochozí a nepochozí střecha, ale střecha pochůzná a střecha nepochůzná a střešní zahrady stejně jako střešní terasy patří mezi střechy s veřejným provozem a tedy střechy pochůzné. Užívání střechy jako zahrady se s označením nepochozí pojmově vylučuje. Zopakovali rovněž svůj názor, že tato zelená střecha představuje prodloužení stávající terasy. K vyjádření žalovaného, že v odvolání nenamítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu pro absenci odůvodnění souladu s územně plánovací dokumentací, pak uvedli, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumávat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy z úřední povinnosti. Před jednáním pak žalobkyně doplnila svou argumentaci o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013–40, publikovaný pod č. 2968/2014 Sb. NSS, s tím, že v dané věci byl řešen v podstatě totožný případ. Rozhodující je, zda lze na terase trávit relaxací volný čas, což platí i v tomto případě, neboť žalobci předkládaná fotodokumentace zachycuje na terase upravenou zeleň, takže stavebníci tráví čas na terase při úpravě a budování zahrádky. Žalobkyně konstatuje, že stávající dělicí zdi měly představovat přijatelnou ochranu před nahlížením, přistavěním terasy ve výšce 4 metry nad terénem ale došlo zcela k popření této funkce.

Na základě sdělení zástupkyně žalobkyně ze dne 10. 1. 2014 soud z kopie úmrtního listu ověřil, že dne 25. 9. 2013 otec žalobkyně zemřel. Z usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 2. 12. 2013, č. j. 24 D 1080/2013-41 (Nd 289/2013), jež nabylo právní moci dne 2. 12. 2013, bylo dále zjištěno, že uvedený soud schválil dědickou dohodu, na jejímž základě žalobkyně nabyla z dědictví spoluvlastnický podíl na stavbě a pozemcích, od nichž žalobci odvozovali svou aktivní procesní legitimaci. Z přiloženého výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13. 01. 2014 pak vyplynulo, že žalobkyně je nyní jediným vlastníkem dotčených nemovitostí. Z tohoto důvodu soud svým usnesením ze dne 17. 1. 2014, č. j. 45 A 6/2013-42, rozhodl, že v řízení bude na straně žalující pokračovat pouze s žalobkyní.

Osoby zúčastněné na řízení namítly, že celá stavba včetně terasy byla schválena před zahájením stavby stavebním úřadem i sousedy, kteří nic proti umístění či rozsahu stavby nenamítali. Právě snaha vyhovět a vyjít vstříc pozdějším požadavkům žalobců vedla k tomu, že si právě na tyto změny stěžovali a používali je k obstrukcím, které vedly ke zdržení dokončení stavby a její kolaudace. Fyzické a verbální napadání dělníků na stavbě, včetně napadení rodiny osob zúčastněných na řízení střelnou zbraní, řešila i Policie ČR. V důsledku obstrukcí žalobců osoby zúčastněné na řízení také přišly o nemalé peníze z dotací na tepelné čerpadlo, včetně dodatečných nákladů při realizaci změn projektu. Na společné schůzce se žalobci a zástupci stavebního úřadu bylo vyhověno požadavku žalobců na zkrácení terasy a oddělující neprůhledné stěny o jednu třetinu, na níž bude zhotovena střecha bez oddělující stěny. K odklonění stavby od hranice pozemku došlo z důvodu umístění garáže žalobců, jejíž zadní stěna stojí na pozemku osob zúčastněných na řízení. Přestože stavba byla již několikrát

měřena i na milimetry a zaměřována geodety, uvádějí žalobci stále nepřesné údaje o její délce. Lživá tvrzení o častém pohybu osob zúčastněných na řízení na zelené střeše, stejně jako nazývání neprůhledné, ale průsvitné oddělovací stěny z makrolonu oknem po celé délce terasy, jsou podle nich jen pokračováním dalšího účelového napadání stavby.

V průběhu jednání žalobkyně nově prohlásila, že hraniční zeď mezi pozemky je v jejím vlastnictví, nově zmínila, že došlo i ke změnám ve vnitřních dispozicích stavby a že stavba terasy je vyšší než původní dřevěné kolny, které se předtím nacházely na pozemku osob zúčastněných. Dále namítala, že ústní jednání konané dne 19. 6. 2008 se původně mělo týkat jiné stavby a ona neměla prostor si své stanovisko promyslet, ani jej konzultovat se svým otcem, který nebyl přítomen. K této otázce navrhla provedení důkazu výsledkem jejího manžela. Poukázala dále na dřevěnou zástěnu, která z druhé strany dělicí zdi navazuje na terasu a má zřejmě sloužit na ochranu soukromí osob zúčastněných. Namítla též, že oplechování dělicí zdi nebylo uloženo jako podmínka pro dokončení stavby. Prodloužení terasy o $\frac{3}{4}$ metru jí vadí, protože terasa lemuje její pozemek ze $\frac{3}{4}$ jeho délky. S původní stavbou pak v roce 2005 její otec souhlasil, protože mu bylo řečeno, že terasa bude dosahovat pouze třetiny skutečné délky a i proto se žalobkyně neúčastnila tehdejšího ústního jednání. Zásah do soukromí se tak projevoval až v pozdějších letech a mají ho prokazovat fotografie, které soudu předložila a jimiž soud provedl důkaz. Podstatnou změnou stavby je podle žalobkyně zejména odstranění clony v délce asi pěti metrů.

Na to žalovaný namítl, že zkrácením clony bylo vyhověno požadavku žalobkyně. Zřízení zelené střechy zachycovala již projektová dokumentace ze září 2007, žalobkyně tedy nemůže namítat, že při ústním jednání byla „postavena před hotovou věc“. Ve věci výšky původních staveb pak žalobkyně měla argumentovat v původním řízení o vydání stavebního povolení, nyní jsou předmětem stavby pouze odchylky od původně povolené stavby v podobě odklonu stavby o 14-30 cm od hranice pozemku a jejího prodloužení o 54 cm, k čemuž mohlo dojít při stavební činnosti i bez úmyslu stavbu zásadním způsobem rozšířit.

Ze správního spisu vyplývá, že osoby zúčastněné na řízení podaly dne 9. 5. 2005 žádost o vydání stavebního povolení ve sloučeném územním a stavebním řízení. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005 vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro stavbu na pozemku osob zúčastněných na řízení parc. č. v katastrálním území a obci Lysá nad Labem – stavební úpravy, nástavba a přístavba rodinného domu. Obeslanými účastníky řízení byli mimo jiné žalobkyně a otec žalobkyně, který se stavbou vyslovil při ústním jednání dne 2. 6. 2005 souhlas, pokud nedojde k poškození krytiny domu žalobců. Pohledová část přiložené projektové dokumentace zachycuje z východního pohledu po celé délce terasy optickou zástěnu (kovová konstrukce s výplní z neprůhledného makrolonu) o výšce 1,8 metru. Proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání a dne 23. 6. 2005 tak nabylo právní moci.

Dne 3. 8. 2007 zjistil stavební úřad, že osoby zúčastněné na řízení provedli změnu stavby bez rozhodnutí stavebního úřadu a proto zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 10. 12. 2007 podali osoby zúčastněné na řízení žádost o dodatečné povolení změny stavby, kde konstatovali, že neprůhledná stěna z makrolonu na hranici pozemků bude z důvodu stížností žalobců provedena po celé délce podle původní dokumentace. V průběhu ústního jednání konaného dne 19. 6. 2008 za přítomnosti žalobkyně byla tato seznámena s tím, že dojde ke zkrácení terasy a na zbytku stavby bude zelená střecha dle projektu skutečného provedení stavby, který zachycuje clonu z makrolonu po celé délce sestávající z devíti polí (včetně části se zelenou střechou). Žalobkyně do protokolu výslovně uvedla, že souhlasí se zelenou střechou a umístěním makrolonu, jak je provedeno je dni ústního jednání, tj. v rozsahu 6 polí po 192 cm s výškou 180 cm od podlahy včetně nadezdívky; uplatnila písemné námítky, avšak ve všech případech směřující do rozměrů stavby neodpovídajících

projektové dokumentaci. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2008, č. j. SÚ/2093/07/Fia-8, byla dodatečně osobám zúčastněným na řízení změna stavby povolena. Na základě odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2008, sp. zn. SZ 121094/2008/KUSK ÚSŘ/Št, č. j. 132813/2008/KUSK, a věc byla vrácena k novému projednání stavebnímu úřadu. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušil pro vady výroku, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, nedostatky v projektové dokumentaci, z důvodu, že stavební úřad neposoudil splnění požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb., a rovněž pro rozpor s § 25 odst. 6 téže vyhlášky a s § 111 odst. 1 a § 129 odst. 3 stavebního zákona.

Na základě toho vydal stavební úřad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 26. 5. 2009, č. j. SÚ/2093/07/Fia-19, které bylo následně napadeno odvoláním žalobkyně a otce žalobkyně. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 31. 8. 2009, č. j. SZ 126207/2009/KUSK REG/Št, č. j. 135756/2009/KUSK, opětovně zrušil a vrátil věc k novému projednání. Toto své rozhodnutí žalovaný odůvodnil absencí rozhodnutí o námitkách, rozpory v projektové dokumentaci, nepřezkoumatelností rozhodnutí stavebního úřadu spočívající v nedostatečném vypořádání se s námitkami účastníků řízení a rozporem změny stavby se stavebním povolením. Na druhou stranu však neshledal, že by stavba nevyhovovala požadavkům § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Stavební úřad následně vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 7. 3. 2011, č. j. SÚ/11027/11/Fia. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. 104478/2011/KUSK REG/Pe, č. j. 124636/2011/KUSK, opětovně zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovaný tak učinil z tohoto důvodu, že v rozhodnutí stavebního úřadu nebylo určeno, která projektová dokumentace byla ověřena. Zároveň zavázal stavební úřad, aby vyzval osoby zúčastněné na řízení k předložení stanoviska Hasičského záchranného sboru, zjistil skutečný stav věci stran velikosti stavby a respektoval právní názor žalovaného obsažený ve všech třech rozhodnutích o odvolání.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 7. 2012, č. j. SÚ/38461/12/Fia, sp. zn. SÚ/9545/2010/Fia, byla opětovně dodatečně povolena změna stavby rodinného domu č. p. na pozemku st. p. v k. ú. v obci a katastrálním území Lysá nad Labem. Stavební úřad k námitkám žalobkyně argumentoval tím, že terasa ani zelená střecha nejsou oknem nebo větracím otvorem, nýbrž pochozí, resp. nepochozí plochou, jež nyní již vyhláška č. 501/2006 Sb. neupravuje. Stavba je shodná jako ke dni 19. 6. 2008, kdy s ní žalobkyně vyjádřila souhlas. Pokud jde o zastínění clonou, původně bylo stavebním povolením ze dne 3. 6. 2005 povoleno její umístění po celé délce stavby. Stavba se nachází v tradiční městské řadové zástavbě na poměrně úzkých pozemcích, kde je umístění dvorních částí domů na hranicích typické a kde se běžně jejich vlastníci, rodiny a návštěvy navzájem nejenže vidí, ale i slyší, a to z pozemků i ze staveb. Užívání terasy opatřené clonou z makrolonu a zelené střechy je obdobné jako užívání dvora a zahrady, z nichž může rovněž dojít k nahlížení k sousedům a k obtěžování hlukem a jimž se lze v případě nepřiměřenosti bránit občanskoprávní žalobou. V řízení stavebníci doplnili stanovisko HZS, z něž je zřejmé, že se vyjadřuje k projektové dokumentaci, která se od schválené liší pouze rozměrem stavby v řádu desítek cm. Stavební úřad konstatoval, že rozdíl mezi půdorysem přízemí a půdorysem patra činí podle kontrolního měření 8 mm a rozdíl v délce přístavby oproti žalobci naměřenému údaji činí 4 cm, což s ohledem na přesnost obvyklou ve stavebnictví je rozdíl přípustný.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců (obsahově obdobné podané žalobě) a posledně jmenované rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uzavřel, že zelená střecha je nepochozí plochou a již z toho důvodu nemůže ohrozit soukromí žalobců, ztotožnil se však i s argumentací stavebního úřadu. Rozpory v projektové dokumentaci byly

podle žalovaného odstraněny její aktualizací v březnu 2012. Aktualizace projektové dokumentace zohledňující skutečnou délku terasy přitom nemohla ovlivnit validitu stanoviska HZS k požární bezpečnosti. Pokud jde o námitku proti oplechování dělicí zdi, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zeď je ve vlastnictví a na pozemku stavebníků a že její oplechování je nezbytné pro dokončení stavby a zamezení průniku vody pro ochranu staveb. Napadené rozhodnutí žalobkyně převzala dne 10. 11. 2012.

Krajský soud na tomto místě považuje za nezbytné připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vychází při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Kromě toho krajský soud uvádí, že jeho úkolem není nahradit správní orgán v jeho dozorové či jakékoliv jiné odborné kompetenci (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002–46).

Jako nedůvodnou shledal krajský soud žalobní námitku stran porušení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jestliže vyhláška neumožňuje na hranici pozemku žádné stavební otvory, o to více není možné, aby zde byl otevřený prostor po celé délce přístavby, který bude sloužit jako terasa. Tzv. „zelená střecha“ podle žalobkyně představuje prodloužení stávající terasy. Podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v původním znění, platilo, že vnější hrany pochozí plochy rodinného domu, jako jsou terasa nebo balkon, která je nad přilehlým terénem výše než 2 m, musí být nejméně 3 m od hranice sousedního pozemku. Tato úprava však byla následně zrušena vyhláškou č. 269/2009 Sb. s účinností ke dni 26. 8. 2009. Z toho mimo jiné vyplývá, že s ohledem na změnu právní úpravy již nelze za závazný považovat právní názor žalovaného vyjádřený v rozhodnutí ze dne 8. 9. 2008, sp. zn. SZ 121094/2008/KUSK ÚSŘ/Št, č. j. 132813/2008/KUSK. Žalobkyně přes tuto změnu však tvrdí, že lze k obdobnému závěru dojít logickým výkladem § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb., podle kterého s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, ani její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. S takovým výkladem však zdejší soud nesouhlasí.

Ustanovení vyhlášky určující minimální vzdálenosti vnější hrany pochozí plochy rodinného domu výše než 2 m nad přilehlým terénem bylo zrušeno bez náhrady, a to z důvodu problémů, které s sebou přinášelo. Odůvodnění návrhu vyhlášky č. 269/2009 Sb. (dostupné v Knihovně připravované legislativy na www.vlada.cz) k obsahu původního znění uvádělo, že *„je tento požadavek problematický a v některých případech je bez možnosti udělení výjimky neúměrně tvrdý“*. Předkladatel této změny tak počítal se zrušením uvedeného právního pravidla. Navíc z citovaného odůvodnění dále vyplývá, že uvedené ustanovení se vztahuje na situace, kdy je mezi rodinnými domy volný prostor podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., z něhož lze v odůvodněných případech udělit výjimku. Z toho by pak vyplývalo, že se pravidlo určující minimální vzdálenosti vnější hrany pochozí plochy vůbec netýkalo situací, kdy je stavba umístěna na hranici pozemku (upravené v § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.; od účinnosti vyhlášky č. 269/2009 Sb. v odstavci 6). Je vedle toho rovněž třeba upozornit na to, že pravidlo, podle kterého s ohledem na charakter zástavby je možno umístit rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu až na hranici pozemku, bylo v prováděcí vyhlášce obsaženo již před účinností vyhlášky č. 269/2009 Sb. Kdyby soud akceptoval výklad žalobkyně, musel by zároveň říci, že vyhláška č. 269/2009 Sb. v tomto ohledu žádnou změnu nepřinesla. Historický výklad tohoto ustanovení však tomuto závěru brání, neboť je zcela v rozporu s odůvodněním návrhu

vyhlášky č. 269/2009 Sb. Ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. kromě toho umožňuje umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. Jestliže žalovaná tvrdí, že z věty druhé tohoto ustanovení, podle které nesmí být v takovém případě ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, vyplývá rovněž zákaz umisťovat na hranici pozemků terasy a jiné pochozí plochy, soud tento názor nesdílí. V této souvislosti je třeba upozornit na skutečnost, že tzv. pochozí plochy jsou součástí rodinného domu, což vyplývá z ustanovení § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace. Navíc § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jednoznačně rozlišuje obvodové stěny, balkony, lodžie a terasy. Zákaz obsažený v § 25 odst. 6 se tak nemůže vztahovat na terasy či jiné pochozí plochy, neboť s pojmem stěna pracuje vyhláška v odlišném smyslu.

Zdejší soud neshledal jako důvodnou ani námitku týkající se úpravy části terasy na tzv. zelenou střechu, která podle žalobkyně v podstatě představuje prodloužení stávající terasy bez clony, čímž má docházet k absolutní ztrátě soukromí žalobců. Jestliže ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umístění pochozí plochy, jako kupříkladu terasy, na hranici pozemku nebrání, rovněž tzv. zelená střecha mající případně i povahu střechy pochůzná (s provozem) může být na hranici pozemku umístěna.

Zbývá pouze otázka, zda stavební provedení tzv. zelené střechy nepřipustně nezasahuje do soukromí žalobkyně, vezmeme-li do úvahy, že její povaha jako pochůzná střechy a tedy pochozí plochy není vyloučena. Pro posouzení této otázky vzal soud především v potaz, že rozhodnutím stavebního úřadu a napadeným rozhodnutím bylo pouze dodatečně povolováno prodloužení stavby o 0,537 m a mírný odklon stavby od společné hranice pozemků mezi žalobkyní a osobami zúčastněnými na řízení. Druhou odchylku pak představuje nevyhotovení stěny z makrolonu na úseku, kde je tzv. zelená střecha umístěna, a samotné zhotovení zelené střechy namísto klasické terasy.

V této souvislosti se nemohl zabývat námitkami směřujícími proti samotné existenci stěny z makrolonu, neboť ta nebyla předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu, které mu předcházelo, neboť stěna z makrolonu po celé délce terasy byla povolena bez námitek žalobkyně či jejího otce již původním pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 3. 6. 2005. Z něj a z projektové dokumentace vyplývá, že součástí terasy měla být optická zástěna tvořená kovovou konstrukcí s výplní neprůhledným makrolonem o výšce 1800 mm. Předmětem soudního přezkumu zdejšího soudu tak mohla být pouze skutečnost, že došlo k odklonění od hranice pozemku (o 0,14 m na začátku a o 0,3 m na konci stavby), k jejímu prodloužení o 0,537 m a zkrácení plochy terasy, kdy na nejzazší části v délce 5,64 m byla umístěna zelená střecha bez optické zástěny (stěny z makrolonu).

Podle § 112 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, platilo, že námitky a důkazy mohou účastníci řízení uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto (zásada koncentrace), o čemž museli být tito náležitě poučeni. Takové poučení přitom v souladu s citovaným ustanovením stavebního zákona obsahovalo oznámení stavebního úřadu ze dne 19. 5. 2008, č. j. SÚ/2093/07/Fia-6, které bylo doručeno jak žalobkyni, tak otci žalobkyně. Stanovení zásady koncentrace námitek účastníků má přitom svou logiku, neboť jednak je v souladu se zásadami hospodárnosti a rychlosti správního řízení a jednak by jejich uplatňování v průběhu celého stavebního řízení mohlo celé stavební řízení ztížit, ba co více v některých případech dokonce znemožnit. Jestliže žalobkyně až následně, a to z jakýchkoliv důvodů, změnila k dané otázce svůj postoj, nemohl již stavební úřad, ani žalovaný k této námitce přihlédnout. Uvedené přitom platí rovněž ve vztahu k otci žalobkyně.

Ten se sice ústního jednání dne 19. 6. 2008 neúčastnil a s umístěním tzv. zelené střechy výslovně nesouhlasil, ale rovněž na něj se ustanovení § 112 odst. 1 stavebního zákona vztahovalo, neboť jako účastník řízení mohl takovou námitku uplatnit nejpozději při tomto ústním jednání. Tohoto jednání se však nezúčastnil a ani jinak proti takovému stavebně technickému řešení nebrojil. Stavební úřad a žalovaný tak ve vztahu k těmto námitkám postupovali dle soudu v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona.

Pro posouzení věci je klíčové, že žalobkyně sama s umístěním zelené střechy namísto terasy a se souvisejícím zkrácením clony souhlasila, přesněji řečeno, si jej sama vymínila. Toto jasně plyne z protokolu o ústním jednání konaném dne 19. 6. 2008 na místě samém. V tomto protokolu bylo nejdříve zaznamenáno, že žalobkyně se stavbou nesouhlasí, slovo „nesouhlasí“ však bylo následně škrtnuto a namísto toho bylo uvedeno, že žalobkyně souhlasí se zelenou střechou a umístěním makrolonu tak, jak bylo provedeno ke dni ústního jednání. Jakkoliv se žalobkyně hájí tím, že se nechala přesvědčit ze strany pracovnice stavebního úřadu, soud nemůže bez dalšího ani takto vyslovený souhlas přejít. Z protokolu je navíc zřejmé, že žalobkyně si i přes případné přesvědčování ze strany úřední osoby zachovala vlastní názor – od paušálního nesouhlasu sice ustoupila, avšak bez dalšího nesouhlasila, naopak sama si kladla další podmínky – mj. právě zkrácení clony z makrolonu je ryze její osobní požadavek, na který osoby zúčastněné na řízení se souhlasem stavebního úřadu byly následně nuceny přistoupit. Žalobkyně se ovšem nyní nemůže dovolávat zvýšeného zásahu do soukromí v důsledku zkrácení clony, které si sama vynutila. Takové jednání považuje soud za naprosto nepřijatelný projev zneužití práva. V této souvislosti považoval soud za nadbytečné provádět důkaz svědeckou výpovědí manžela žalobkyně, neboť (jak plyne z předchozího) ani v případě pravdivosti tvrzení žalobkyně o tom, že byla přesvědčována k souhlasu s dodatečnými úpravami stavby, by se na výsledku řízení nic nezměnilo.

Pokud jde pak o zkrácení plochy trasy a její nahrazení zelenou zahradou, jedná se o změnu oproti povolenému stavu (terasy v celé délce), která zvyšuje soukromí žalobkyně, neboť i kdyby osoby zúčastněné trávily svůj čas také v části se zelenou střechou (při úpravách zeleně), nelze přepokládat, že by zde trávily čas ve větším rozsahu, než kdyby zde byla klasická terasa. Kromě toho, namítá-li žalobkyně svou nepřipravenost u klíčového ústního jednání, pro soud je zásadní, že žalobkyně byla včas před ústním jednáním uvědoměna o možnosti nahlížet do podkladů rozhodnutí, přičemž projektová dokumentace pro dodatečné stavební povolení předložená v březnu 2008 obsahuje výkresy skutečného provedení s datem 9/2007 (půdorys 1. patra, popř. i půdorys střechy sklepa), které zachycují na posledních cca 5,5 metrech terasy zelenou střechu. Skutečnost, že označení stavby v oznámení o zahájení stavebního řízení a pozvání k ústnímu jednání na den 19. 6. 2008 nezachycuje v názvu „stavební úpravy hospodářské stavby ve dvoře a její propojení s přístavbou RD č. p.“ i samotné zřízení zelené zahrady, nepovažuje soud za podstatné, neboť jednak tato změna byla zjiitelná z projektové dokumentace, jednak právě zachování takového stavu žalobkyně na ústním jednání vyžadovala. Zmínila-li žalobkyně u jednání, že jí nebylo oznámení řádně doručeno, není tomu tak, neboť na doručence vztahující se k oznámení o zahájení stavebního řízení a pozvání k ústnímu jednání dne 19. 6. 2008 je připojen s datem 29. 5. 2008 její podpis. Směřovala-li tato námitka k ústnímu jednání předcházejícímu vydání původního stavebního povolení ze dne 3. 6. 2005, toto řízení je již dávno pravomocně skončeno a nelze jej dnes zpochybňovat. Samotné prodloužení terasy o cca půl metru a její mírné odklonění dále od hrany pozemku žalobkyně pak soud jako významný zásah do soukromí žalobkyně nevnímá. Nota bene když v převážné míře jde o důsledek (kromě nezapočtení zateplení obvodových stěn) toho, že stavba terasy přiléhá k hraniční zdi, která však oproti původnímu předpokladu nesleduje přesně hranici pozemků, nýbrž se nachází uvnitř pozemku osob zúčastněných, a to včetně zadní obvodové zdi také dodatečně povolované garáže žalobkyně (toto zachycuje

situační výkres v projektové dokumentaci aktualizované k 3/2012 a potvrzené stavebním úřadem) – tuto zeď přitom u jednání označila žalobkyně za své vlastnictví. Rozhodně se nejedná o prodloužení terasy o jednu třetinu oproti stavu předpokládanému žalobkyní a jejím otcem v řízení o vydání původního stavebního povolení, to by se musela terasa prodloužit nejméně o šest metrů. Naopak z projektové dokumentace z původního řízení (datována 03/2005) je zřejmé, že délka terasy se nijak významně nezměnila (dle půdorysu I. patra 16,5 metru, oproti 16,99 metru na aktualizovaném výkresu k 3/2012).

Problematikou stavby terasy na samé hranici sousedních pozemků se zabýval NSS v žalobkyní odkazovaném rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013–40, publikovaném pod č. 2968/2014 Sb. NSS. V citovaném rozhodnutí NSS uvedl, že *„že při přezkumu rozhodnutí správních orgánů se řeší sousedské vztahy především v rámci námitek ve stavebním řízení. Nejde proto o konkrétní spory týkající se imisí, nýbrž se řeší potencialita vzniku možných budoucích sporů. Na základě vyhodnocení námitek činí stavební úřad rozhodnutí, zda je stavební záměr přijatelný, nebo zda by nepřiměřeně zasahoval do zájmů určitých účastníků ve prospěch jiných a přijatelný není. Kromě hledání výsledku v souladu s veřejným zájmem je úkolem stavebního úřadu i ochrana práv vlastníků sousedních nemovitostí. Konkrétní zásahy do práva na soukromí (...) řeší soudy v občanském soudním řízení.“* Při posuzování místních poměrů je přitom třeba podle NSS vycházet z charakteru příslušné zástavby a vzít v potaz atmosféru místa a míru soukromí před realizací stavby, přičemž stavba nesmí mít potenciál změnit místní podmínky a ovlivnit míru soukromí vlastníků sousedních pozemků nad míru přiměřenou poměrům. Stavebník přitom podle NSS nesmí provádět takové stavební změny, jež umožňují zasahovat do soukromí mimořádně intenzivním způsobem, zvláště pokud je určitá úroveň soukromí v daném místě dlouhodobě zavedena. Co se týče možnosti zásahu stavebníků do práv vlastníků sousedních pozemků stavbou terasy, NSS dospěl k závěru, že terasy mají nesrovnatelně vyšší potenciál k zásahu do práva na soukromí než kupříkladu okna či vikýře.

Prodloužení stavby o uvedených 0,537 mm ani její minimální odchýlení směrem od pozemku žalobkyně však podle zdejšího soudu nemůže změnit místní podmínky či ovlivnit míru soukromí žalobkyně nad míru přiměřenou poměrům oproti původně se souhlasem žalobkyně a jejího otce povolené terase v téměř shodné délce. Nelze přitom tvrdit, že předmětem dodatečného povolení byla terasa jako celek, když došlo k odklonění terasy jako celku – to by byl projev nepřipustně formalistického nahlížení. Z materiálního hlediska se totiž působení skutečně realizované terasy liší jen jejím prodloužením o půl metru (zanedbatelné zvýšení vlivů), jejím oddálením od pozemku žalobkyně v řádu několika (desítek) centimetrů (snížení vlivů) a zkrácením clony (podstatné zvýšení vlivů) v části nově umístěné zelené střechy (snížení vlivů); co do jiných částí (nově tvrzená změna vnitřní dispozice) se vlivy stavby na právní sféru žalobkyně a ani podoba stavby nijak nezměnily.

Při posuzování možnosti zásahu stavebních úprav do práv žalobkyně vzal soud v úvahu také vnitřní rozpornost námitek žalobkyně ve věci clony z makrolonu (optické bariéry), jejíž zřízení je ve smyslu judikatury NSS jednou z rozhodných skutečností při posuzování zásahu stavby terasy do práva na soukromí vlastníků sousedních pozemků. Žalobkyně k úseku, kde tato optická zástěna existuje, namítá, že v důsledku clony z makrolonu dochází k zastínění její nemovitosti. K úseku tzv. zelené střechy bez optické bariéry naproti tomu uvádí, že je obtěžována nahlížením na její nemovitost. Pokud by tedy měl stavební úřad vyhovět oběma námitkám, znamenalo by to, že tato stavba by nikdy jako celek zřejmě nemohla být povolena, neboť žalobkyně považuje za zásah do svého soukromí jak existenci, tak neexistenci optické zástěny. V situaci, kdy proti zřízení terasy jako takové s clonou po celé délce však žalobkyně neprojevila nesouhlas, se tím žalobkyně (byť i jen bezděčně) snaží dostat osoby zúčastněné do slepé uličky bez možného řešení, což ovšem není

mravně akceptovatelný přístup. Kromě toho do jisté míry i na úseku stavby, kde je umístěna tzv. zelená střecha, existuje alespoň částečná přírodní optická bariéra. Jak měl možnost soud z leteckého snímku pozemků žalobkyně a osob zúčastněných na řízení přilehlých k ulici S. v katastrálním území Lysá nad Labem ve stejnojmenné obci, který je dostupný na internetových stránkách <http://maps.google.com>, stejně jako i z fotografií předložených žalobkyní, nachází se na pozemku žalobkyně naproti zelené střechě osob zúčastněných na řízení vzrostlý strom (pravděpodobně třešeň), který v průběhu vegetačního období, kdy také je přirozeně nejvíce užívána zelená střecha a terasa, jednak brání pozorování pozemku žalobkyně z prodloužení původně povolené terasy, jednak sám o sobě pozemek žalobkyně v úseku nyní řešeného prodloužení zastíňuje. Soud tedy dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky žalobkyně jak stran nepřiměřeného zásahu povolené stavby do jejího práva na soukromí, tak stran zastínění jejího pozemku.

Jako nedůvodnou shledal zdejší soud rovněž námitku žalobkyně, podle které se stavební úřad ani žalovaný v rozporu s § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nezabývali posouzením nepovolených změn stavby s územně plánovací dokumentací. Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, měl stavební úřad povinnost ověřit, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Soud přitom nesdílí názor žalobkyně, že by rozhodnutí stavebního úřadu bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné, když v jeho odůvodnění stojí, že stavební úřad přezkoumal předloženou žádost z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona. Rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jeho vydání předcházelo v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu s právními předpisy. Zdejší soud souhlasí s názorem žalobkyně, že žalovaný je povinen přezkoumávat soulad rozhodnutí a předcházející řízení s právními předpisy vždy z úřední povinnosti, stejně jako musí stavební úřad z úřední povinnosti přezkoumávat podanou žádost z hledisek obsažených v § 111 stavebního zákona. Na druhou stranu však z rozhodnutí stavebního úřadu, ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by tak stavební úřad či žalovaný neučinili. Přitom v řízení před stavebním úřadem, ani v řízení odvolacím, žalobkyně žádným způsobem nenamítala, v čem by dodatečné povolení stavby osob zúčastněných na řízení mělo být v rozporu s územně plánovací dokumentací. S námitkou rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s územně plánovanou dokumentací nepřichází žalobkyně ani v podané žalobě, omezuje se bez jakéhokoliv odůvodnění pouze na tvrzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v této otázce. V situaci, kdy stavební úřad žádný rozpor neshledal, žalovaný se s ním shodl a žalobkyně jim uplatněním odpovídající námitky nepředložila ani žádnou argumentaci, která by tento stav mohla zpochybnit a odůvodňovala potřebu toto stanovisko blíže odůvodnit, považuje soud jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněná a tedy přezkoumatelná.

Jako nedůvodnou shledal zdejší soud dále žalobní námitku stran absence podmínek v rozhodnutí stavebního úřadu a nedostatečného vypořádání se s odvolací námitkou žalobkyně. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, měl stavební úřad ve stavebním povolení mimo jiné stanovit podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podle § 6 odst. 2 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, ve znění účinném do 29. 3. 2013 měl v podmínkách obsažených ve stavebním povolení stavební úřad dle potřeby stanovit fáze výstavby, které musí být oznámeny stavebnímu úřadu za účelem provedení kontrolní prohlídky stavby, vymezení nezbytného rozsahu staveniště, předložení statických výpočtů nebo provedení zkušebního provozu. Podmínku pro užívání stavby stavební úřad stanovil, neboť z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavbu lze užívat jen

na základě kolaudačního souhlasu. Co se týče podmínek výstavby, tak jak byly vymezeny v § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., má zdejší soud zato, že stavební úřad neměl povinnost tyto podmínky stanovit, neboť se jednalo o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a stavba byla již provedena. Zároveň neshledal napadené rozhodnutí v tomto jako nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v jeho odůvodnění vypořádal i s touto odvolací námitkou žalobkyně a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, z jakého důvodu rozhodnutí stavebního úřadu žádné podmínky pro provedení stavby neobsahuje.

Konečně rovněž shledává krajský soud nedůvodným tvrzení žalobkyně, podle něž je z celého řízení patrná snaha stavbu povolit za každou cenu přestože stavebníci sami nebyli schopni po dobu téměř pěti let předložit řádnou projektovou dokumentaci, což podle ní vyvolává pochybnosti o nestrannosti rozhodování stavebního úřadu a o porušení rovnosti účastníků řízení. Z obsahu správního spisu plyne, že před vydáním napadeného rozhodnutí byla na základě odvolání žalobkyně věc celkem třikrát vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalobkyně tímto způsobem iniciovala odvolací řízení, jehož cílem bylo mimo jiné odstranit všechny nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu, a to v jeho postupech, ale rovněž v samotné projektové dokumentaci. Ze skutečnosti, že byla rozhodnutí stavebního úřadu několikrát shledána jako rozporná s právními předpisy, lze jen stěží dovozovat, že by v řízení byla porušena zásada nestrannosti a rovnosti účastníků. V žalobě proti napadenému rozhodnutí pak nemůže žalobkyně úspěšně namítat průtahy předcházejícího řízení, neboť i kdyby tyto průtahy byly neodůvodněné, nemohla by tato skutečnost jakkoliv ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Rovněž námitky žalobkyně týkající se nedostatků projektové dokumentace včetně posouzení bezpečnosti stavby z hlediska protipožární ochrany, jsou v tomto ohledu nedůvodnými, neboť směřují obecně proti dosavadnímu průběhu správního řízení a pochybení v něm učiněným, která však stavební úřad na základě zrušovacích rozhodnutí žalovaného byl nucen napravit. Tak tomu bylo mimo jiné ve vztahu k posouzení protipožární bezpečnosti na základě posledního rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. 104478/2011/KUSK REG/Pe, č. j. 124636/2011/KUSK, na jehož základě předložily osoby zúčastněné na řízení stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Nymburk, ze dne 27. 10. 2011, č. j. HSKL – 11809-2/2011-NY, a zároveň byla tímto orgánem ověřena příslušná část aktualizované projektové dokumentace. Žalobkyně neuvádí, jaké konkrétní nedostatky by projektová dokumentace v podobě, ze které stavební úřad vycházel při vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 25. 7. 2012, měla obsahovat. Ani v těchto ohledech tak soud neshledal jakýkoliv důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Jako nedůvodnou shledal zdejší soud konečně i žalobní námitku, podle níž stavebně technické řešení umožňující stékání vody z terasy na soudní pozemek a na dělicí zeď je v rozporu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ze všech verzí projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že povrch terasy je spádován (sklon 1,3 %, výšková kóta u hranice s pozemkem žalobkyně +3,48, u dvora osob zúčastněných +3,41 – viz půdorys 1. patra, aktualizováno 3/2012) směrem od pozemku žalobkyně, tudíž voda z terasy na pozemek žalobkyně nestéká. Pokud má snad žalobkyně na mysli samotný sklon oplechování zdi terasy přiléhající k pozemku žalobkyně, dostává se její argumentace již do zóny formalismu, který se mívá se smyslem aplikované právní normy. Brání-li ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. povolování staveb, z nichž by stékaly dešťové vody na sousední pozemek, rozumí se tím taková řešení, která svádí vodu z celé či z podstatné plochy stavby na sousední pozemek. Ustanovení však nemá za cíl zabránit provedení oplechování hraničních zdí (nebo dokonce technickému řešení plotů), které případnou srážkovou vodu jenom z této zdi odvede na stranu sousedního pozemku, aniž by hrozilo jeho poškození, nanejvýš lze požadovat, aby případný okap, je-li zřízen, sbíral a odváděl i tuto vodu na pozemek stavebníka. Je ovšem

třeba ještě dodat, že s ohledem na průběh hranice pozemků podstatná část vody z tohoto oplechování i tak dopadá ještě na pozemek osob zúčastněných na řízení.

Jak stavební úřad, tak žalovaný po celou dobu řízení, a to až do jeho pravomocného skončení, umožnili žalobkyni v plném rozsahu uplatňování jejích práv. Žalovaný se pak zabýval všemi námitkami obsaženými v odvolání žalobkyně a následně řádně a přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně odůvodnil. S ohledem na shora učiněné závěry zdejší soud neshledal žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a konstatuje proto, že žaloba je nedůvodná a je na místě ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová